

בכל מקום באמבטיה שאין בו מים

מאת: גזינה דאנקווארט

תרגום: שרה פון שוורצה

עיבוד לשלושה שחקנים וצלם: נאוה צוקרמן

בכל מקום באמבטיה שאין בו מים

גזינה דאנקווארט

מונולוג לשחקנית שיכולה לדבר מהר

במאי: - קח את השמנמונת, נכון, היא מזכירה את אמא שלי

- תלווה את ההוא מהג'רוזלם פוסט ועבור לזה עם הפנים האינטליגנטיות שנכנס עכשיו.

- את החיוורת בבז' והקרח שמחזיק לה את היד. מצוין.

- הכסוף עם הכרס, כן, הוא עיתונאי. נדבר עליו אח"כ. ואת זה שמדבר איתו, הנמוך שעומד זקוף כדי להרגיש שהוא מטר תשעים. יופי.

- לך על הבלונדינית בשורה שנייה. לא. זאת עם הפוש-אפ.. אל תתחיל עכשיו עם הפטמות שלה, תעצור על הנעלים שלה... בשביל דורין אטיאס. היא תאהב את זה.

- קח מעריב נכנס, ואת ידיעות אחרונות יורד על היין. יופי.

- ותעבור אל ההיא שלבשה את כל ארון הבגדים עליה וקצת ימינה ממנה את ההוא שלא מבין מה הוא עושה פה.

- איפה הוא? תברר לי אם הוא הגיע

- לא, לא את זאת, את הג'ינג'ית שנכנסת. נכון הן די דומות.

- תן לי חלל... עכשיו תעבור לשורה שלישית באמצע, יש זוג חמוד.

- הכוכב הגיע.

אייל (מוזיקאי) נכנס, ניגש למיקום שלו, מתחיל להתארגן

מוזיקאי: כמה זמן?

במאי: עשר שניות. אני מבקש שקט. תן לי מדיום שוט במה. 1.2.3.4...אור.

מוזיקאי מתחיל לשיר.

- הם משקרים. הם משקרים כל-כך הרבה ימים. לא זוכרת את הצבעים בשיער שלך.. הזמן לא שם לב. כ"כ הרבה ימים עוברים

ואת לא נזהרת עם הזמן שלך

- את כבר לא זוכרת. לא, לא זוכרת מה יש לך שם בתחתונים..

כן, את רק שומרת שאף אחד - כן, אף אחד - לא ייקח לך את הלב.

- הם אוהבים אותך כמו שהם אוהבים אותך, כ"כ הרבה צבעים הם אוהבים.. את מי את אוהבת? מי את בכלל, גברת?

- עכשיו את מורחת עוד ליפסטיק. עוד סומק.. עוד שקר מסביב לעיניים שלך

וכשמכבים את האור. כן, כשמכבים את האור

אני השמוק שכותב שיר אהבה לליידי פריק-קונטרול).

במאי: קאט. תודה רבה. זה היה חמוד. קח כניסה. תישאר על הבמה שלך אייל.

מוזיקאי: ערב טוב. אני התוכנית האומנותית והמנחה של הערב. יותר זול, לא? הערב מועבר בשידור. עוד מעט תיכנס כלת הערב. אני אקבל

סימן מהבמאי, ידידי, ואתן לכם סימן למחיאות הכפיים. עד שכלת הערב תיכנס קצת מוזיקה (מנגן). ניתן למצלמות לצלם, ולמה שצריך

להצטלם להצטלם. אני אקבל סימן ואתן לכם סימן. תכניסו למחיאות הכפיים את מידת ההתלהבות הנדרשת. (לבמאי) כמה זמן יש לי?

במאי: שתי דקות.

מוזיקאי: אנחנו אוהבים הצלחה, לא?

שחקנית נכנסת הולכת לבר. צריכה לשתות.

במאי: את נראית נפלא. תיצמד אליה.

שחקנית הולכת לאייל

מוסיקאי: תברחי איתי. (נותנים נשיקה) הריח שלך...

שחקנית: זה הדאודורנט, וזה עובד 24 שעות... (הולכת ממנו)

במאי: ליפסטיק. אל תשתי יותר מדי. יש לך את הטקסט? קח במה. 1,2,3,4,

מוזיקאי: ברוכים הבאים לחלוקת הפרס.

שחקנית: אני רוצה להתחיל עם מונולוג של שייקספיר. (מתחילה מונולוג). אני רוצה להודות... (מפשפשת בתיק לחפש פתק) מוזיקאי: (נכנס לכוננות עזרה) עוד מעט, אוטוטו, רשימת תודות.

שחקנית: (במתח) אני לא מוצאת.

במאי: מוזיקה. (מתחיל לנגן).

שחקנית: רגע, איפה הטקסט...?

במאי: (צועק למצלמה) קח את הקהל. קח את הקהל.

השחקנית מתחילה לדבר בלי הטקסט.

במאי: (למצלמה) קח אותה. קח אותה.

שחקנית: אני... אני רוצה... זה רגע. רגע גדול. אני... זה כמו נסיעה. נוסעים, נוסעים, המון נופים מתחלפים ופתאום עוצרים. לא שמישהו, הנהג, נתן ברקס כי משהו קרה.

(המוזיקאי מפסיק לנגן ומקשיב.) אבל משהו קרה... קורה... אני לא התכוננתי... הכול חגיגי... אני רוצה להודות... לכול מי ש... שיט, אני כ"כ התאמצתי. כמה שאני מתאמצת. יש פה שקט עכשיו.

מישהי מדברת. אני מדברת.

אני מודה ל...

אתה שעליתי על טיסות לנחות במקומות לא ידועים לשמוע אותך אומר... בשביל אח"כ להמשיך הלאה ועוד פעם לבוא כדי שאולי... ולהמשיך הלאה...

אתה פה? אולי? אתה שומע?

אני עושה הכול כדי לגעת בשמיים. איך אומרים השמיים הם הגבול? אני שווה.

תדחוף את ההצלחה לתחת. אתה שומע?

במאי: קח את הקהל. את הקהל

אישה: (כאילו מתעשתת) אני נולדתי... אני נולדתי שם. ואז נסענו... הייתי בת שנתיים. אנחנו היינו פה... עברנו לפה... השנים באמצע אני לא בדיוק... אמא? אבא? יש לי בלק-אאוט... אני חושבת שיש לי בלק-אאוט...

שרה חותכת במה באלכסון ונעמדת במרכז לרגע

במאי: (צועק) בלק-אאוט. תעברו לפרסומות.

טלוויזיות משדרות פרסומות ללא סאונד

בלק אאוט. חושך. מנחה מתחיל לנגן כמו משוגע.

מוזיקאי: מה עושים?

במאי: ממשיכים.

מוזיקאי: (ניגש לבמאי) מה עושים?

במאי: לא יודע

מוזיקאי: אני הולך

מוזיקאי עובר לפסנתר. במאי נשאר במרכז במה בחושך

במאי: אור

אור עולה על הפסנתר. מוזיקאי מנגן

במאי: צלם.

מוזיקאי: מה זה?

במאי: תמשיך לנגן

מוזיקאי: מה זה?

במאי: זה הטקסט שלה

מוזיקאי: תפסיק לצלם

במאי: תמשיך לצלם. אני לבד לפני נוף, השמיים היו גדולים

שחקנית: אני לבד לפני נוף. השמיים היו גדולים אינסופיים. ופתאום, לא ידעתי יותר איפה הפנים שלי. או הראש שלי. הייתי בעצם רק עין. כל

השמיים העצומים לפני. מאחור כל המחשבות שלי ומה ביניהם? אני נוגעת לעצמי בראש, בגולגולת ואני יודעת הרי, שאני מסתכלת מתוך

הראש הזה החוצה. אבל מה מסתכל שם עכשיו, ואם יש שם פנים, זה פשוט לא ידוע. קווצת שיער עפה לי לפני העיניים וזה מרגיע. קווצת

שיער כהה. שם, בראש, שם איפה שזה עכשיו מגרד, הן צריכות להיות ברקות עוד קצת יותר בלונדיניות. שם יש קווצת שיער בהירה, שבה

תמיד התגאיתי. כמה זמן לא חפתי את השיער הזה? **(עוברת לכיור)** יש לי סדר קבוע לחפיפת שיער - מאוד קבוע. שיטה, שאני תמיד

מקפידה עליה. אני חופפת אותן כל ארבעה ימים, למרות שבשיטה הזאת יש שקר קטן. ברור שמיום שני עד יום חמישי זה ארבעה ימים, אבל

משך הזמן הוא בעצם רק שלושה ימים. שלוש פעמים עשרים וארבע שעות. שלושה ימים ושלושה לילות. שבעים ושתיים. שבעים ושתיים

שעות. בתנאי שאתה חופף את השערות תמיד באותו הזמן. **(עירד מתיישב על אסלה)** אם קבעתי משהו אני חופפת לעצמי את השיער

יממה שלמה קודם לכבוד האירוע או שאני מחזיקה מעמד גם את היום החמישי וחופפת אותן רק אז לקראת האירוע. **(הולכת למראה)** אבל למה הן מגרדות לי עכשיו ולאיזה אירוע יכול להיות שהחזקתי מעמד יום נוסף או שאולי הפעם הן התלכלכו מאיזה שהיא סיבה יותר מוקדם, אולי כי הייתי בחדרים מלאי עשן או שהזעתי, אבל לרוב הן מגרדות רק ביום החמישי וגם אז רק בבוקר ואחר כך זה עובר. ועכשיו זה בטוח לא בוקר. **(עירד נעמד מאחורי מראה)** אולי הן באמת בכלל לא מגרדות, מפני שהן מלוכלכות אלא מפני שיש חול על הראש שלי. ביניהן. חול מהים. מחוף הים. הייתי בים. אני חושבת, עכשיו הן בכלל לא מגרדות יותר. **(עירד דוחף מראה והולך לכיוון בר)** באור הן נראות אדמדמות. כנערה צעירה השערות שלה בקיץ היו בלונדיניות בהירות, שרופות מהשמש. שמש של חוף ומי-ים. בחורף השערות שלה הבהיקו/להטו באדום. חום, אדום, שחור, בלונדיני. הן אף פעם לא חזרו להיות, כמו שהן באמת. או כמו שהן היו. בגלל שעכשיו אני כבר לא צובעת אותן כל כך הרבה זמן, אז בעצם הן היו צריכות להיות עכשיו, כמו שהן היו גם בלי הצבע. **(עירד עובר לכיור)** אבל אני בטוחה, שאחרת הן היו בצבע שונה **(שרה נעמדת ליד עירד)**. אחר צהריים של יום ראשון כחול **(אייל מנגן. להוריד נק עירד)** אחד הוא החזיק את ידה. **(שרה לוקחת עירד לרקוד)** הוא החזיק את ידי והסתכלנו אחד לשני בעיניים. לרקוד ואלס. פיתוחי מיטה. לעשות צמה. במשך ימים היה לו הריח של השיער שלה באצבעות שלו. אבל אז היא כבר מזמן ישבה ברכבת למערב. **(עירד בין מראה לשרה -3 פעמים וחוזר למראה)** אז יש תמיד את התסרוקת האהובה על כל גבר. תסרוקת, שאולי בדרך כלל לא כל כך טובלים אותה. אבל הוא אוהב אותה מאיזה שהיא סיבה, ואז לובשים את התסרוקת הזאת בהזדמנויות מיוחדות. **(שרה ניגשת לעירד. מתחבקים. ריקוד. מעיפה אותו)** וכשהוא כבר לא אוהב יותר, לובשים לשיחה האחרונה את התסרוקת המסוימת הזאת. הניסיון האחרון והערב האחרון בו מסדרים את השיער באופן מחורבן כל-כך וכדי שמשהו מיוחד יקרה אבל הוא כבר בכלל לא שמח מזה יותר.

להעלות נק עירד. עירד מזיז קיר כיור אחורה וקיר מראה ליצירת בר מתחיל לקרוא.

במאי: כנערה צעירה, השערות שלה בקיץ היו בלונדיניות בהירות, שרופות מהשמש. שמש של חוף ומי-ים. בחורף השערות שלה להטו באדום.

מוזיקאי: זה נשמע רע.

במאי: זה הטקסט שלה. אני מנסה להיכנס לראש שלה

מוזיקאי: את זה רק היא יכולה.

במאי: תפסיק לצלם

מוזיקאי: זה עצוב. שיר עצוב. **(מנגן שיר עצוב)** שום דבר לא חוזר להיות מה שהיה פעם

במאי: אתה יודע שהיא הייתה בלונדינית?

מוזיקאי: אני אהבתי אותה באדום. יש בזה הבטחה למשהו.

במאי: השערות שלה אף פעם לא חזרו להיות כמו שהן היו.

מוזיקאי (בכעס): שום דבר לא חוזר להיות מה שהיה שפעם... לא?

שחקנית: ועכשיו אני די בטוחה, שהשערות שלי בעצם אדמדמות, או לא? איזה מישהו אמר לי, לא מזמן, איזה גבר אחד, שהתאהב בי,

הגבר הזה אמר לי, שבהתחלה הוא לא שם לב, שהשיער שלי אדום אבל אז מישהו אחר דיבר על ה"זאת עם השיער האדום" ורק אז הוא

קלט את זה. ואז הוא חשב שאני משגעת פי כמה, בגלל שאני עם שיער אדום. יש בהן הרי הבטחה למשהו.

מוזיקאי: אם בלונדיניות או חומות אני אוהב את כל הנשים.

במאי: אבל בשיער אדום יש הבטחה למשהו.

שחקנית: ... (מחקה את המוזיקאי) אם בלונדיניות או חומות אני אוהב את כל הנשים. זה לא איכפת לי. אז אני הייתי עם שיער חום והחברה

הכי טובה שלי, שהלכה לידי, היתה בלונדינית. צמד מרהיב.

במאי: דואט

שחקנית: דואט. אבל שיער אדום זה משהו אחר. **(שרה ליד כיור. אייל חוצה במה ורוקד עם שרה. איתמר חוצה במה לעירד)** פעם אחת

מישהו קרא לי

מוזיקאי: מכשפה.

שחקנית: מכשפה. אני הייתי באיזה בית קפה בחוץ ומישהו עבר שם ואמר לי "את מכשפה עם שיער אדום". אבל אם אני בעצם עם שיער אדום, אז צריך להיות לי עור לבן בהיר מאד. עור רגיש. עור שאותו לא חושפים לשמש. ואם איזה גבר אחר אוהב אותך, אז את אמורה לדעת, איזה עור יפה ורך יש לך. עור, שאני לא הייתי שוכחת אותו. תזכרי את זה. (שרה ניגשת לעירד לגב) כשגבר אוהב אותך, אז את יכולה להיות גאה בעור שלך. עור רך. את זה אני כותב לך בתוך העור שלך. בעור שלך. בעור שלי. אתה. הוא. הם.

במאי (מדבר לקהל): משהו טעון באוויר, (אייל מנגן-ג'ון קייל) מסתכלים מסביב אם יש מישהו שווה.

שחקנית: אני הכי שווה. (מתיישבת ליד מוזיקאי)

במאי: אם תכנס אחת צעירה יותר

שחקנית: או אולי אחת בלונדינית אמיתית.

במאי: יצנח הערך שלה בכמה נקודות טובות.

שחקנית: יצנח הערך שלי בכמה נקודות טובות.

במאי: הוא הצליח למצוא מקום טוב על הבר. (למוזיקאי) זה אתה.

מוזיקאי: מה פתאום, זה אתה.

במאי: נכון זה אני. לידו מצד שמאל אחת עם שיער אדום

שחקנית: כמעט בלונדיני,

במאי: עדיין צעירה.

שחקנית: עדיין צעירה.

במאי: מצד ימין שלו כיסא בר ריק, שעוד הכול יכול לקרות בו.

שחקנית: הכול יכול לקרות בו.

במאי: זה אתה. (מוסיקאי לא מסכים)

שחקנית: זה היה ערב משעמם.

במאי (למוסיקאי): זה היה ערב משעמם. היא שתתה הרבה יותר מדי.

שחקנית: ואני שתיתי הרבה יותר מדי.

במאי: בסופו של דבר זה כמעט הפך לשמח.

מוזיקאי שר שיר:

כשתיכנס אחת שתיקח לי את הלב

אני אתן לה לקחת את כל הכאב

אני מנגן פה כל לילה בשביל זאת שלקחה לי את הלב

ואני אתן לה את כל הכאב

שחקנית: זה כמעט הפך לשמח. אבל לעבור משהו אמיתי אף אחד לא עבר.

אדוני, אתה בוהה בי עם העיניים הקרות שלך. אתה מפחיד אותי, אדוני. אתה לא רוצה אותי. מה אתה רוצה ממני. (עירד לוקח את שרה

לריקוד. מוזיקה ג'ון קייל. להוריד נק עירד ואייל), תשמור לי על התיק שלי. תשמור עליי. (אייל לוקח תיק ומתיישב על אסלה. אייל רוקד

עם עירד. שרה לוקחת למיקרופון) כשאני קמה, אני מבקשת ממנו, שישגיח על התיק שלי. בדרך לשירותים אני הולכת הליכה מגרה באופן

מודע, כי בעצם אין לי שום אפשרות אחרת. על תיקוני האיפור אני מוותרת, זה עדיין לא נחוץ. לא, זה לא נכון. זה מאד נחוץ. עם עיפרון

איפור אני מציירת את השפתיים ואז מטשטשת את הקו הכהה עם האצבע ועם קצת אודם. התוצאה היא אדומה כהה והצורה מאד מוצלחת.

פה של בנות. אני עושה צורת/פה נשיקה. עשיתי פה נשיקה. יש לך פה דובדבן. בוא נשחק בנשיקות דובדבן. אז צריך הגבר לתפוס עם

האצבעות את השפתיים של האישה כשהן צמודות ולנשק אותן.

משחק נשיקות. מאבק אייל ועירד. מוזיקה נפסקת להעלות נקים

במאי (נסער): היא לא רצתה ככה. (הולך לכיור)

מוזיקאי: היא גם לא סבלה מזה (הולך לגיטרה)

במאי: היא כל כך התאמצה.

מוזיקאי: מזה יצא המוזיקה, הבמה-

במאי (קוטע אותו): היא רצתה משהו אמיתי.

מוזיקאי: זה אמיתי?

במאי: זה אמיתי.

שחקנית (מהבמה): אבל זה היה מזמן, אז הייתי מישהי אחרת לגמרי, שאת השם שלה אני כבר לא מכירה.

היא הולכת למראה להתאפר. הבמאי גם מתאפר.

מוזיקאי: מה אתה עושה?

שרה מאחורי קיר כיור עירד עם גב לקהל, מתאפר.

את העיניים אני תוחמת באותו עיפרון. יצא לי קצת כהה/חזק מדי, אבל זה לא חשוב עכשיו. בשעה כזאת העיניים קצת מעורפלות. גדולות וחסרות הבעה, הלבן כבר לא ממש לבן. האיטונים לא ממש גדולים. חורים שחורים. חורים שחורים, שתמיד גדלים. זהירות. אני טובעת. אני בטח שיכורה קצת. לא ממש צלולה, לא? אני כבר לא יכולה לשתות/להכיל כלום יותר. אולי שכחתי לאכול? בטח אכלתי משהו. היום. בטוח אכלתי משהו. משהו בטוח אכלתי. (אייל מנגן) בשירותים של הרכבת אפשר תמיד לראות שערות הערווה כשמשתנים. כי מתי כבר יוצא להשתין בעמידה לפני מראה. אני מרימה את הסוודר למעלה. בין שחור לשחור טורסו לבן. שם יש נקודת חן. ליתר דיוק שתיים. שיערות הערווה כהות. אז בעצם אין לי באמת שיער אדום. אני יכולה להשתין מהר. שלושה ליטר ב-10 שניות. 28, 29,

במאי: היא שתתה הרבה יותר מדי (אשמה עצמית שלו)

מוזיקאי: היא ידעה לשתות.

במאי: היא למדה לשתות, לא הייתה לה ברירה.

מוזיקאי: את זה היא למדה מזמן (על מה אתה מדבר)

במאי: עזרת לה יפה מאוד.

מוזיקאי: אתה עזבת אותה

במאי: אתה ניחמת אותה

מוזיקאי:מה היא רצתה?

שחקנית: סטופ. לשתות היא שתתה כנראה לא מעט. את זה היא למדה פעם איפשהו בשביל איזה משהו. את ההשתנה המהירה, את השתייה, בוודאי שלא. זה היא כבר ידעה תמיד. אבל היא תמיד הייתה חייבת להשתין לעיתים קרובות. יותר ממנו. בעוד שהוא תמיד שתה כל-כך הרבה בירה. היא את השמפניה. אבל אני, לא, אני גם שתיתי הרבה בירה. אז. אולי עכשיו אני אשמח לשתות בירה? לא. אולי להשתין? (אייל דופק על גיטרה. מתיישבת על אסלה) מישהו דופק על הדלת.

להוריד נק עירד. עירד נכנס מאופר ונשכב על רצפה.

מוזיקאי:הו, ביבי אני בא אליך. צלם. צלם. (אייל חוצה במה דרך עירד. עירד דופק על רצפה)

שחקנית: מישהו דופק בדלת. אני נעלתי את הדלת. זה לא מרשים לי. זה אסור. אם משהו יקרה לי באמבטיה, אז האימא לא תוכל להציל אותי. אבל אני רוצה לנעול. אני לא רוצה שמישהו יוכל להכנס פנימה. אני רוצה לשכב בטוחה באמבטיה שלי. אני שמה כל-כך הרבה מים פנימה, כמה שאפשר, גם אם זה אסור אצלנו. בגלל האקולוגיה, בגלל משאבת הביוב. וקצף. הכי הרבה קצף שאפשר. אני לא יכולה לראות את הבטן שלי. וגם לא את הציצים שלי. הן קרוב לוודאי עדיין לא קיימים בכלל. את זה אנחנו לא יכולים לדעת עכשיו, כי יש שם קצף מעל. כפות רגליים אדומות (אייל מנגן. להוריד נק עירד. שרה הולכת לעירד) מציצות מתוך המים. (שרה הולכת לעירד) זה לא הכפות רגליים שלי, אלה לא יכולות להיות כפות הרגליים שלי. אני חמישה מטר גובה. כשאני חוצה את הרחוב, יש לי סחרחורת, כי הראש שלי נמצא כל-כך גבוה וכל האנשים שם למטה. אני מכופפת את הגב, ככה אני חוסכת מיד כמה מטרים. אישה לבנה ענקית שוכבת על במה. גבר מטפס עליה, הוא מעפיל עד לקצה השד ומרחיק אגוז מלך מהעור. אז הוא מנקר לה את העיניים. היא אומרת תודה. ואז הוא חותך עם סכין את השפתיים שלה ואז מוציא את הלשון שלה וחותר גם אותה. (שרה חוזרת על טקסט. נשכבת. עירד קם לרקוד. להעלות נק עירד) זה לא הולך בקלות. השדון/ עוץ לי גוץ לי מחליק על גבי הזרוע בתנופה מרהיבה אל רצפת הבמה, ומכיוון שהוא איש נחמד, הוא שם את האיברים שלה בהישג יד לידה. משום שהיא עכשיו כבר בכלל לא יכולה להסתכל מתוך העיניים הכחולות והיפות שלה, לא יוצא לה הרבה מכל זה. (עירד ליד כיור ומתיישב ליד אייל) העיניים הכחולות שלך עשו, לא, היו.

(שחקנית מוציאה רשימת תודות. הכנסה לתוך בקבוק)

שחקנית:אני רוצה להודות לכל האנשים שאפשרו לי...אני רוצה במיוחד להודות לך, שלא החזקת מעמד...

עירד מתיישב על כסא בר

במאי: אני אידיוט. לא שמתי לב. תפסיק לצלם

מוזיקאי: היא עשתה מה שהיא רצתה. תמשיך לצלם. (מנגן. קם לצלם ורוקד איתו.) ובמסיבה היא רקדה איתי, קפואה. בובת פלסטיק הייתה לי בידיים. יפה. אלוהים, כמה שהיא הייתה יפה. לא שמתי לב. (עובר לגיטרה)

שחקנית: (נעמדת עם בקבוק ביד. עירד מסדר קירות ונעמד מאחורי שרה) אני כלה של הרוח ואולי בעצם בתולת ים. אני, כלה של הרוח. הרוח נושבת דרכי. אני גרגר חול בתוך תעלת רוח. אני גוף חלול בתוך תעלת רוח. מאחורי מתנגשים/מתחבטים הכוחות האווירודינאמיים ביחד. אפשר להציב את זה בדיאגרמת מחשב ולנתח את יחסי הכוחות. אני לא המודל האידיאלי לרכב ספורט אופנתי. מאחורי סופת טורנדו. זה קר. זה מאוד קר כאן. אני בטוח קופאת. הכפות רגליים שלי בטח כחולות, אז הן יכולות להישאר שם למטה בכל מקרה.

במאי (מקריא):"הכפות רגליים שלי בטח כחולות,אז הן יכולות להישאר שם בכל מקרה. אז אנחנו התחנתו ועברנו לחיות מחוץ לעיר."

מוזיקאי: על מה היא מדברת?

שחקנית: אנחנו התחתנו ועברנו לחיות מחוץ לעיר. עשינו שלושה ילדים ואני טיפחתי אותם טוב.

מוזיקאי: אה, אמא שלה.

במאי: בית טוב, אבא אימא ילדים.

מוזיקאי: היה קשה.

במאי: היתה אידיאולוגיה.

מוזיקאי: היא רצתה שהם יראו אותה.

במאי: הם עבדו קשה

מוזיקאי: אבל היא רצתה שהם יראו אותה.

אז אנחנו התחתנו ועברנו לחיות מחוץ לעיר. עשינו שלושה ילדים ואני גידלתי/טיפחתי/הזנתי אותם טוב. היום אנחנו כבר לא כותבים אחד לשני מכתבים אפילו. **עירד נעמד מאחורי קירות. מדברת לאייל ועירד** על שולחן כתיבה עומדת תמונה. בתמונה רואים משפחה מאושרת. אישה מחייכת עם שני ילדים על הידיים. לאישה שיער אסוף לזנב סוס. מאחורי האישה עומדת ילדה. הילדה מתבוננת כמעט שלוה. האבא של הילדים כנראה מאחורי כפתור ההפעלה של המצלמה. ברקע קיר מוצל שנעלם באלכסון אחורה. **מזיזה קירות לאלכסון** אולי חומת בית. לגמרי מטושטש **עירד מתחיל ללכת** רואים קצת נוף לפני שמיים שהם כמובן כחולים. אבל התמונה הזאת היא הרבה יותר מדי ישנה. הצבעים המטושטשים. אולי משנות ה-70. בטוח משנות ה-70. **עירד עובר למיקרופון. נועלת נעליים** אם כן יש שבוע שבו חופפים את השיער שלוש פעמים ואז שבועיים שבהם פעמיים. כל יום לפי התור, עד ששוב בא יום שני. ואז עוברים שלושה שבועות. יום אחד עובר, כשמצחצחים שיניים. אם אתה "בסדר" מצחצחים שיניים שלוש פעמים ביום. אחרי כל ארוחה. אם כן אפשר לצחצח 63 פעמים את השיניים, עד ששוב יום שני.

שחקנית: אני מסתכלת מהחלון.

במאי: היא מסתכלת מהחלון. בחוץ מחשיך

שחקנית: אני לא שומעת כלום יותר.

במאי: היא לא שומעת כלום יותר. היא מניחה את המצח על זגוגית החלון הקרה.

שחקנית: אני מניחה את המצח שלי על זגוגית החלון הקרה. אחר-כך אפשר לגלות שם כתם מייק-אפ. מייק-אפ בז'.

במאי: לפני החלון עץ.

שחקנית: מאחורי הזכוכית עץ עם ענפים כהים. רחוק יותר, מה שמאד יפה, מגדל כנסיה. אי אפשר להחליט מפה, אם הענפים נעים מהרוח או מזרם המים.

במאי: כל-כך שקט. אולי ירד שלג.

שחקנית: כל-כך שקט. אני מסתכלת אל תוך כדור זכוכית. מישהו היה יכול לנער אותו מלמעלה, אז אולי היה יורד שלג או שהפעמונים בצריח הכנסייה היו מצלצלים. אולי הייתי יכולה אז לראות בועת אוויר.

במאי: מאוחר יותר הפעמונים מצלצלים.

שחקנית: מאוחר יותר הפעמונים מצלצלים במעומעם ובאיטיות... שום דבר לא זז. זה בכלל לא שייך לזה.

עירד-בצד שני של חלון- מתכופף דוחף את הרגלים של שרה.

שחקנית: כשגבר אוהב אותך את צריכה לדעת איזה עור רך יש לך... **שרה הולכת ממנו** מישהו כנראה צייר את הענפים ואת השמיים על שמשת החלון. מבחינת הצבעים זה הצליח לו מאוד. **איל מנגן. עירד מזיז קירות. להוריד ווליום עירד** יש בפנים פקס ומחשב. תנור בישול, בוילר, וקומקום מים. שם יש טוסטר, מקרר ומכונת כביסה. אפשר לצלצל בדלת, לדבר עם המזכירה האלקטרונית, או לשלוח אי-מייל. שם יש טלוויזיה, וידאו ומערכת. במטבח עומד עדיין מכשיר הקלטה ישן. שם יש כרית חשמלית, רדיאטור, שעון מעורר אלקטרוני ומזרקה, שמשתמשים בה כמובן לעיתים רחוקות.

אבל אין שם פן. **שרה משתחררת מהאחיזה של עירד** אפילו לא פן מקולקל. אבל אני בטוחה שיש לי שיערות ארוכות. שיערות ארוכות,

שצריכות בלי סוף זמן, עד שהן מתייבשות. זאת אומרת. שאני חייבת לקבוע את זמן החפיפה, כך שאני אשב בחום מספיק זמן, לפני שאני

יוצאת עם השיער לרחוב הקר. **עירד לוקח סיגריה מכיור** בזמן שאני מחכה, עד שהשיערות הארוכות שלי יתייבשו, אני מעשנת סיגריה

עירד מדליק סיגריה. מעל שולחן העבודה **עירד מלטף את שרה** של האבא תלויה תמונה של ילדה קטנה. היא מחייכת עם שן חסרה ויש

לה צמות ארוכות ורכות. ילדת יום ראשון ילדת מזל **שרה מדברת לאייל**. אני שוכבת על מיטה. היא שוכבת על מיטה **עירד נשכב** בבית

מלון שהיה פעם מפואר בעיירה גרמנית קטנה ומסתכלת במראה עם מסגרת מוזהבת. שם בפנים שוכבת אישה עם שיער אדום ארוך.

נשענת על המרפק שלה. אולי היא מחכה למשהו. היא לבד ומחייכת. מחייכת? אין סיבה לחייך, כשאתה לבד. אם כך יש לשער שמישהו

עומד מאחורי המראה. כנראה גבר. גבר, שהיא אוהבת. גבר, שאוהב אותה. בטח מותר לה לחמם את כפות הרגליים שלה בשלו (נעמדת מעל עירד, דוחפת אותו. שרה). כפות רגליים קפואות. מתפנקת. (להרים נק עירד)

אייל שר:

את אומרת אני שונאת, שונאת, לא סובלת אותם.

בשבילך זה כתם ענק בפרצוף שלך

יבשות על שתי הלחיים ובאמצע תקועה גבעה של אף.

את אומרת עם לימון אני אמחק אותם. אני שונאת, אני לא אוהבת אותם

אני כ"כ אוהב את הנמשים שלך.

הזמן ימחק אותם כמו הרבה דברים שהם עניין של זמן.

אז בינתיים תני לי לאהוב את הנמשים שלך.

שחקנית: בקיץ היו לילדה נמשים. אני כל-כך מאוהב בנמשים שלך. פאלק לקח איתו מכשיר הקלטה, נשכב על יד הילדה והשמיע בלי סוף

את השיר הזה. עם לימון אפשר להפטר מהם, אבל מתישהו מתרגלים אליהם. היו קייצים שבהם הנמשים התגבשו/נפרשו לכתם אחד גדול.

על גבי האף, על הלחיים ובכמה מקומות/התפרצויות במצח. היבשות גדלות זו אל תוך זו. נוף דשא ירוק ורך עם גבעה באמצע.

אייל: זה היה לא יאומן, כמה יפה היא נראתה באותו הערב. היא היתה הכוכב של המסיבה

שרה: והדאודוראנט שלה החזיק 24 שעות מעמד, מה שאומר בסופו של דבר שלוש פעמים צחצוח שיניים.

עירד: אם היא בכלל הגיעה לזה עם כל הריקודים האלה.

אייל: אבל יש להניח שממילא היא לא אוכלת.

שרה: שיש בזה יתרון, כי אז היא גם לא צריכה לצחצח שיניים. אני לעומת זאת רוצה למרוח על הגוף שלי את הצבע השחור. בכל מקום

באמבטיה שבו /איפה שאין מים, נמצאת אני ואני שרה. אולי הייתי צריכה להשתתף בתחרות החולצה הרטובה. אני יכולה גם לעשות תחרות

קטנה משלי כאן בפנים, אז אני אזכה על בטוח. בתוך שמלת הכלולות היתה כלה. אולי שם בחוץ גם אין אף אחד. אם היה שם מישהו, זה

היה נחמד, אם הוא היה חושב עליי. אני יכולתי לדחוף מהחלון איזה בקבוק עם מכתב/בקבוק דואר. אולי לרשום בפנים איזה בדיחה. זה

תמיד נראה נחמד. או איזה משהו עם דרישת שלום חמה ממישהו לא ידוע אל מישהו לא ידוע. היה משהו באיזה פנים/פרצוף. זה נחקק בתוך

העור מאיזה שהיא סיבה, שאף אחד לא יודע אותה יותר. בלילה לעומת זאת ענפיי העצים תמיד מאוד לבנים. חפרפרות עובדות/חופרות

בעור. עכשיו לא ירד (אף פעם) יותר גשם אף פעם, מפני שבחוץ הכל כבר הרי מלא במים. אפשר מכאן בפנים לצייר טיפות על החלונות. שני

זחלים מגנים על העיניים מזיעה, שלא שייכת לשם. בגלל זה מאכילים אותם בתשומת לב ומלטפים אותם מדי פעם עם עיפרון איפור. היא

נראתה מעולה.

ברקע השחקנית במונולוג בובת הפלסטיק.

מוזיקאי:נעשה ערב לכבודה. לכבודנו.

במאי:די עם זה. הכל אבוד. היא לא תחזור

מוזיקאי: מה יחזיר אותה?

במאי: אולי משהו שהיא תמיד רצתה.

בערב הזה היא נראתה כמו בובתה האהובה "לילי". העור הלבן שלה זוהר ממנורה/מהאור מאחורי ראש הפלסטיק שלה. באף קצת יותר כהה, מוצל. עיניי האיילה שלה כאילו מצוירות. מוצלות ממניפת הריסים הארוכים, שמונחת על העור העדין. הגבות שני קווים מעוקלים. השיער המבריק והכהה שלה ממסגר בתלתלים פתוחים את הפנים הבהירות דמויי הביצה שלה. פה הנשיקה האדום והקטן שממנו בוקעות השיניים הקדמיות בשובבות. כשהיא אז פתחה את החלון לא היה שום דבר מאחוריו. בקרביים שלה הלם הדם. הוא הרחיק חללים ריקים מהגוף שלה (מילא את החללים חסרים בגופה). לצערה היא הצליחה רק בקושי, עם אצבעות הפלסטיק שלה לפתוח את בקבוק הדואר. יורד שלג. יורד שלג בחוץ.